

N:o 105.

Af herr **Lindberg**, om anslag till understöd åt vissa f. d. kustvakter.

I en till Konungen ställd skrifvelse, dagtecknad den 2 oktober 1908, ingingo sexton f. d. kustvakter till Kungl. Maj:t med underdånig hemställan om förhöjning af deras pensioner från 500 kr. till 700 kr. årligen. Framställningen motiverades på följande sätt:

»Till Konungen.

Undertecknade f. d. kustvakter våga härmed i underdånighet hemställa, att den oss tillerkända pensionen, nu utgående med 500 kronor årligen, måtte förhöjas till 700 kronor pr år.

Såsom stöd för denna vår underdåniga framställning vilja vi anföra:

att vi vid jämförelse med dem af våra kamrater, som efter oss afgått ur tjänst, befinna oss i en beklaglig undantagsställning, i det dessa åtnjuta pension efter 700 kronor om året;

att de bestämmelser, hvilka tillerkänna oss den lägre pensionen, grundad på beräkningar öfver lefnadskostnaderna för öfver trettio år tillbaka, sedan hvilken tid dessa omkostnader ju i högst afsevärd grad stegrats, hvadan det belopp af 40 kronor i månaden, som återstår, sedan änke- och pupillkassan tillkommande afgiften fråndragits, är alldeles otillräckligt som existensmedel;

att som de flesta af oss uppnått en ålder af 70 år och däröfver den möjligheten är utesluten att i nämnvärd grad genom arbete bidraga till vårt uppehälle, hvarjämte årens tunga gör sig ännu kännbarare genom

den försvagade hälsa, som blifvit de flestas vår lott, följden af en 35 à 38-årig tjänstgöring 15 à 18 timmar om dygnet, i ur och skur, en tjänstgöring, som med hänsyn till det dåtida florerande smugglareväsendet var långt mera kräfvande än under nuvarande förhållanden och den lön vi åtnjöto tillät inga besparingar; tvärtom utgjorde det förhållandet, att våra tjänstgöringsplatser i regel voro förlagda på långa afstånd från någon saluplats, en orsak till att våra lifsförnödenheter fördyrades; samt slutligen

att, då hela antalet här afsedda kustvakter, såvidt vi veta, utgöra endast ett tjugotal och af hvilkas lif naturligen ej många år kunna återstå, det för staten vore en föga kännbar utgift att genom uppfyllandet af denna bön från några i dess tjänst grånade och utarbetade män afhjälpa de mest trängande behofven och fria våra sista lefnadsår från brödbekymrens svarta slagskugga.

På grund af hvad vi ofvan anfört bedja vi i underdånighet få hemställa, att vår härigenom framställda begäran om våra pensioners förhöjning från 500 kronor till 700 kronor årligen eller lika med hvad som åtnjutes af dem, som pensionerats på grund af senare bestämmelser, måtte i nåder bifallas.

Helsingborg den 2 oktober 1908.

Underdånigst

C. A. Sjöström,
f. d. kustvakt.

A. Petter Pählsson,
f. d. kustvakt.

J. E. Hintze,
f. d. kustvakt.

Anders Pählman,
f. d. kustvakt.

A. B. Ekberg,
f. d. kustvakt.

J. Andersson,
f. d. kustvakt.

W. Th. Sallberg,
f. d. kustvakt.

G. O. Lindvall,
f. d. kustvakt.

J. A. Malmros.
f. d. kustvakt.

Gustaf Grönvall,
f. d. kustvakt.

P. Kristoffersson,
f. d. kustvakt.

A. W. Wallentinsson.
f. d. kustvakt.

Per Jakobson,
f. d. kustvakt.

C. A. Grönqvist,
f. d. kustvakt.

J. Carlsson,
f. d. kustvakt.

P. N. Martin,
f. d. kustvakt.*

Denna framställning har synts mig så behjärtansvärd, att jag, då den ej återfinnes bland anslagen under tionde hufvudtiteln af innevarande års statsverksproposition, velat bringa den under Riksdagen pröfning.

Enligt till mig lämnade upplysningar är antalet nu lefvande f. d. kustvakter, till fot eller häst, 24, hvilka åtnjuta en årlig pension af 500 kronor. 20 af dessa äro bosatta i Skåne och 4 i Halland. Fyra bland dem äro 69 år gamla, aderton mellan 70—80 år, en 84 år och en 86 år gammal. De äro sålunda samtliga oförmögna att själfva i någon nämnvärd mån bidraga till sitt uppehälle. De ha ock varit med i de hårda tiderna, då smuggeriet pågick och då de t. o. m. under lifsfara måste tjänstgöra bland en ej sällan fientligt sinnad befolkning, som hade smuggling till yrke. Det synes, som om staten hade en ouppfylld plikt gentemot dessa åldringar, som i dessa dyra tider endast under stora svårigheter kunna draga sig och de sina fram på en pension, som, då afgifter till änke- och pupillkassan frändragits, icke uppgår till mera än 40 kr. i månaden. Utgiften lär ej heller med hänsyn till pensionärernas ringa antal och höga ålder bli alltför betungande för statskassan.

På grund af det ofvan anförda hemställes vördsamt,

att Riksdagen ville å extra stat för år 1910 bevilja ett anslag af 4,800 kronor, att, under villkor, som Kungl. Maj:t kan finna lämpligt föreskrifva, utgå med 200 kronor till hvar och en af sådana f. d. kustvakter till fot eller häst, som nu åtnjuta pension af ett belopp intill 500 kr. årligen.

Stockholm den 26 januari 1909.

N. Edv. Lindberg.

I motionen instämma:

Värner Rydén.

A. Thylander.

O. H. Waldén.

Janne Tynell.

A. J. Christiernson.